ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 2ας Οκτωβρίου 2002 *

Στην υπόθεση C-348/02,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους G. Valero Jordana και R. Amorosi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τον M. U. Leanza, επικουρούμενο από τον M. Fiorilli, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 1999/13/ΕΚ του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 1999, για τον περιορισμό των εκπομπών πτητικών οργανικών ενώσεων που οφείλονται στη χρήση οργανικών διαλυτών σε ορισμένες δραστηριότητες και εγκαταστάσεις (ΕΕ L 85, σ. 1, και — διορθωτικό — L 188, σ. 54), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 15 της οδηγίας αυτής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, P. Jann και A. Rosas (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού έλαβε υπόψη την απόφαση να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς προτάσεις του γενικού εισαγγελέα, τον οποίο άκουσε προηγουμένως,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Σεπτεμβρίου 2002, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, προσφυγή με σκοπό να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 1999/13/ΕΚ του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 1999, για τον περιορισμό των εκπομπών πτητικών οργανικών ενώσεων που οφείλονται στη χρήση οργανικών διαλυτών σε ορισμένες δραστηριότητες και εγκαταστάσεις (ΕΕ L 85, σ. 1), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 15 της οδηγίας αυτής.

2 Το άρθρο 15 της οδηγίας 1999/13 ορίζει ότι τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθούν με την οδηγία το αργότερο την 1η Απριλίου 2001 και ότι πληροφορούν αμέσως την Επιτροπή σχετικώς.

3 Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η οδηγία 1999/13 δεν είχε μεταφερθεί στο εσωτερικό δίκαιο εντός της ταχθείσας προθεσμίας, κίνησε τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 226 ΕΚ. Αφού κάλεσε την Ιταλική Δημοκρατία να υποβάλει τις παρατηρήσεις της, η Επιτροπή τής απηύθυνε, στις 20 Δεκεμβρίου 2001, αιτιολογημένη γνώμη, καλώντας τη να λάβει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς τη γνώμη αυτή εντός δύο μηνών από την κοινοποίησή της. Δεδομένου ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν απάντησε στην αιτιολογημένη αυτή γνώμη, η Επιτροπή άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

4 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 1999/13, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις σχετικές διτάξεις αυτής.

5 Η Ιταλική Δημοκρατία επισημαίνει ότι ένα σχέδιο διατάγματος περί εφαρμογής της οδηγίας 1999/13 έχει συνταχθεί από το Υπουργείο Περιβάλλοντος και βρίσκεται στο στάδιο της εγκρίσεως από την Conferenza Stato Regioni.

6 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν αμφισβητεί ότι, κατά τον χρόνο παρελεύσεως της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας, δεν είχαν ακόμη ληφθεί τα αναγκαία μέτρα για τη μεταφορά της οδηγίας 1999/13 στο εσωτερικό δίκαιο, αλλά επισημαίνει απλώς σε ποιο στάδιο βρίσκεται η διαδικασία μεταφοράς.

7 Εντούτοις, κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με την κατάσταση του κράτους μέλους, όπως αυτή εμφανίζεται κατά τη λήξη της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας, και ότι οι επελθούσες στη συνέχεια μεταβολές δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη από το Δικαστήριο (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2002, C-455/00, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 2002, σ. I-9231, σκέψη 21).

8 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι κατά τον χρόνο παρελεύσεως της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας δεν είχε ακόμη ληφθεί κανένα μέτρο για τη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη.

9 Ως εκ τούτου, η ασκηθείσα από την Επιτροπή προσφυγή πρέπει να κριθεί βάσιμη.

10 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 1999/13, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 15 της οδηγίας αυτής.

Επί των δικαστικών εξόδων

11 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή υπέβαλε σχετικό αίτημα, η Ιταλική Δημοκρατία, η οποία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 1999/13/ΕΚ του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 1999, για τον περιορισμό των εκπομπών πτητικών οργανικών ενώσεων που οφείλονται στη χρήση οργανικών διαλυτών σε ορισμένες δραστηριότητες και εγκαταστάσεις, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 15 της οδηγίας αυτής.**

2) **Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.**

Wathelet Jann Rosas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 2 Οκτωβρίου 2003.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

M. Wathelet